

๑๕๗

ลองเล่นหุ่นหมีดอกท้อ 2

桃花折江山

ไปคู่เคียงวง 白鹭成双

เซี่ยน

หงเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่มที่ 2 ของเรื่อง *ลวงเสน่ห์เสน่ห์ดอกท้อ* แล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างกับความสนุกสนานที่ได้อ่านกันไปแล้วในเล่มแรก พระนางของเราเขาเนียนคมกันสุดฤทธิ์เลยใช่ไหมล่ะ

หลังจากที่เจียงเถาฮวาของเราได้เข้ามาอยู่ในจวนอัศวินเสนาบดี และเริ่มต้องเอาตัวรอดในจวนนี้ให้ได้ แต่ความ 'งามลุ่มเมื่อง' ของนางก็นำมาซึ่งภัยอันตรายรอบด้าน แม้จะพยายามทำตัวสงบเสถียรแค่ไหน แต่ความงามและความโปรดปรานที่นางได้รับก็ทำให้คนอื่นอิจฉาตาร้อนเอาได้ง่ายๆ อีกทั้งสตรีในจวนแต่ละคนก็มีครอบครัวตัวเองที่คอยหนุนหลังเพื่ออำนาจอันรุ่งเรือง แล้วใครกันล่ะจะยอมสูญเสียเนื้อชิ้นโตอย่างเส้นใจเหี้ยไปง่ายๆ

เสน่ห์เย้ายวน ความรัก การเมือง และอำนาจ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ยังคงผูกพันเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่น นางเอกและพระเอกของเรา จะจัดการเรื่องอื้อฉาวต่างๆ เหล่านี้ได้อย่างไร เชิญไปลุ้นกันที่หน้าถัดไปได้เลยค่ะ

๑๕๘

แก่งแย่ง

“วิธีอะไรหรือ”

เมื่อเผชิญหน้ากับเจียงเถาสวา ท่าทีของหนานอ๋องก็นุ่มนวลขึ้น สายตาอ่อนโยนลง ถามอย่างน่าเอ็นดู

เจียงเถาสวาขยับเข้าไปนั่งข้างเขา ยิ้มตาหยีพูดว่า “ดูที่ท่านอ๋อง คงไม่อยากเหยียบผู้อื่นเป็นปายขึ้นไป จึงอ๋องเป็นผู้บริสุทธิ์ ท่านทนไม่ได้ที่จะใส่ร้ายเขา นี่เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วเจ้าคะ ท่านอัครเสนาบดีนั้นใจคอโหดเหี้ยมเกินไป”

หลังจากยืนยันกับเขา สีหน้าของหนานอ๋องยิ่งอ่อนโยนกว่าเดิม “ที่แท้เจ้าก็คิดเหมือนกัน”

“เจ้าคะ” เจียงเถาสวาพยักหน้าและกระซิบ “ความคิดของข้าน้อยคือ ท่านแค่นึกรานว่าไม่เคยไปปางู และพวกเราไม่ต้องโยนความผิดให้จิ้งอ๋อง

“บัดนี้ศึกชิงตำแหน่งรัชทายาทในราชสำนักเริ่มต้นขึ้นแล้ว ท่านอ๋องสามารถใช้ศึกนี้เป็นสิ่งกำบัง ปลีกตัวออกมาได้อย่างสมบูรณ์”

มู่อู่เสียดสังเก็กน้อย เขาไม่เข้าใจสิ่งที่นางกล่าวเท่าไรนัก

“ถ้าข้าปัดความรับผิดชอบ ต้องมีคนรับเคราะห์ไม่ใช่หรือ”

เจียงเถาฮวายิ้มแล้วส่ายหน้า “ทุกสิ่งในใต้หล้านี้ไม่ได้มีแค่ถูกหรือผิด ตรงกลางมีที่ว่างให้หลบหลีกอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีคนรู้ว่าป้ายหยกของท่านตกอยู่ในป่างูได้อย่างไร และไม่มีคนรู้ว่าจึงต้องส่งคนไปไล่ตามผู้ใดกันแน่”

มู่อู่เสี่ยยั้งฟั้งยั้งสับสน มองนางอย่างมีนัย

“นี่หมายความว่าอย่างไร”

“ท่านต้องเชื่อใจข้าน้อยหรือไม่เจ้าคะ” เจียงเถาฮวามองเขาอย่างจริงจัง “ถ้ามอบเรื่องนี้ให้ข้าน้อยจัดการ ข้าน้อยจะทำตามความต้องการของท่านอ๋อง และจะทำให้ท่านอ๋องได้รับโทษเบาลง”

มีเรื่องที่ดีกับทั้งสองฝ่ายเช่นนี้ด้วย

หนานอ๋องสงสัย เขาสบตานางแต่ก็เห็นเพียงความโลสื้ออบริสุทธ์ น่าจะไม่เจ้าเล่ห์เพทุบายหน้าเนื้อใจเลื้อเหมือนเส้นไฉ้เหี้ยกระมัง

เชื่อใจได้หรือไม่

เจียงเถาฮวาเห็นเขาลังเลก็ไม่ได้เร่ง เพียงนั่งรออยู่ข้างๆ อย่างสงบ สายตาที่มองเขาฉายแววรักใคร่เอ็นดูตลอดเวลา

ในแง่ความรับผิดชอบ หนานอ๋องนับว่าเป็นบุรุษแล้วจริงๆ แต่ในแง่วิธีการ อีกฝ่ายยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยสิบหกปีที่ใสซื่อมือสะอาด เขาไม่ใช่ไม่เข้าใจ และไม่ใช้ทำอะไรได้ เพียงแค่ไม่ยอมทำ คนเช่นนี้เป็นคนโง่เวลาในสายตาของคนฉลาดเช่นเส้นไฉ้เหี้ย แต่ในสายตาของนางเขาเป็นสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งนัก

ในเมื่อต้องใช้ทางลัด คนที่เหยียบผู้อื่นป็นปายขึ้นไปสุดท้ายก็ต้องร่วงลงมา โง่สักหน่อย เดินอย่างมั่นคงหน่อยก็เชื่อว่าจะไม่ดี

เขายังมีเวลาอีกมากให้ค่อยๆ เติบโต และเรียนรู้ที่จะใช้ความเด็ดเดี่ยวเที่ยงธรรมต่อสู้กับแผนการชั่วร้าย แต่ทว่าตอนนี้ ขนปีก

ของเขาที่ยังขึ้นไม่เต็มที่ ยังอ่อนวัยและไร้เดียงสา เขาสมควรจะมีคนแบบเส้นใจเหี้ยปกป้องอยู่ข้างกาย

“ได้”

หลังจากผ่านไปพักหนึ่ง ในที่สุดมู่อู่เสี่ยวก็เอ่ยปาก สายตาที่มองนางเต็มไปด้วยความจริงจัง

“ข้าจะทำตามที่เจ้าว่า หวังว่าผลที่ได้จะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง”

“ขอบคุณท่านอ๋องเจ้าค่ะ!”

เจียงเถาฮว้ายิ้ม ลุกขึ้นทำความเคารพเขาอย่างนอบน้อม

มู่อู่เสี่ยวถอนหายใจเบาๆ พิมพ์ว่า “ถ้าไม่ใช่เพราะฐานะต่างกัน ข้าอยากเรียกเจ้าว่าพี่สาวจริงๆ”

นางช่างเหมือนพี่สาวเขาเหลือเกิน แม้รูปร่างหน้าตาจะแตกต่างกัน แต่กลิ่นอายของนางทำให้เขารู้สึกอบอุ่นและสบายใจมากจริงๆ

เจียงเถาฮวาได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะเล็กน้อย นางก้มหน้ามองเขา

“ทำให้ท่านอ๋องคิดเช่นนั้นได้ ข้าเหนื่อยก็พอใจแล้วเจ้าค่ะ”

ซึ่งไถ่อยู่ด้านนอกฟังแล้วมุ่มปากกระตุก คิดว่าอย่างไรเสีย สองคนนี้ก็เคยหมั่นหมายกัน ยามนี้กลับเป็นพี่สาวน้องชายกันอย่าง เป็นธรรมชาติขนาดนี้ ไม่รู้ถ้าท่านอัครเสนาบดีได้ยินจะมีสีหน้าอย่างไร

เมื่อทั้งสองคนคิดเห็นตรงกัน เจียงเถาฮวาจึงให้ซึ่งไถ่ไปเชิญเส้นใจเหี้ยมา

“พวกเจ้าคุยอะไรกัน” เส้นใจเหี้ยถาม

เจียงเถาฮวาขยิบตาให้มู่อู่เสี่ยว จากนั้นจึงยิ้มตอบ “ท่านอ๋องเห็นด้วยเจ้าค่ะ จะบอกว่าไม่เคยไปปาฐ”

“จริงรี” เส้นใจเหี้ยเลิกคิ้ว มองคนฝั่งตรงข้าม

มู่อู่เสี่ยวเฝ้าปากหลุบตาและพยักหน้า “ก็ทำเช่นนั้นแล้วกัน”

“ขอรับ” เส้นใจเหี้ยมมองเจียงเถาสวาเวาหนึ่งก่อนพูดว่า “เช่นนั้น
ข้าน้อยจะไปเตรียมการ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ มู่อู่เสี่ยก็เหลือบมองเจียงเถาสวาด้วยความที่
ยังเป็นกังวलयู่บ้าง

ถึงอย่างไรนางก็เป็นแค่อสตรี จะจัดการเรื่องในราชสำนักได้
เชียวหรือ

ยอมไม่ได้ แต่สามารถชี้หน้าเส้นใจเหี้ยได้

เจียงเถาสวามองเขาอย่างมั่นใจ ริมฝีปากขยับว่า “ท่านอ่องโปรด
วางใจ”

มู่อู่เสี่ยแหม้มปากพยักหน้าและไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก เขากล่าว
อำลาเส้นใจเหี้ยแล้วเดินทางกลับจวน

สองคนในศาลาหนึ่งนั่ง เส้นใจเหี้ยแหม้มปากถามเสียงต่ำ “เจ้าทำได้
อย่างไร”

“ในฐานะขุนนางย่อมต้องทำตามประสงค์ของเจ้านาย มิฉะนั้น
จะได้รับความไว้วางใจจากเจ้านายได้อย่างไร” เจียงเถาสวาก็กล่าวว่า
“ท่านอัครเสนหาบตีไม่เป็นที่โปรดปรานของหนานอ่องมาโดยตลอด ท่าน
ไม่เคยคิดทบทวนเรื่องนี้เลยหรือเจ้าคะ”

เส้นใจเหี้ยนิ่งเงียบ

สิ่งที่เขาทำล้วนเป็นเรื่องที่ถูกต้อง จะคิดทบทวนไปทำไม
หนานอ่องมีนิสัยเช่นนี้ เขายังสามารถผิ่เปลี่ยนแปลงได้?

เพียงแต่...

เขาหรีตาเล็กน้อย จ้องสตรีตรงหน้าแล้วพูดว่า “ผู้ใดบอกเจ้า
ว่าหนานอ่องเป็นเจ้านายของข้า ถ้าคำพูดนี้แพร่พรายออกไป เจ้าคง
ไม่มีชีวิตรอด”

“ฉะนั้นข้าน้อยจะไม่แพร่งพรายออกไปเด็ดขาด เพียงพูดต่อหน้า
นายท่านเท่านั้นเจ้าคะ”

เจียงเถาสวามีมตาหิมมองเขา “นายท่านวางแผนเพื่อหนานอ่อง
ปกป้องหนานอ่องเสมอ ถ้าข้าน้อยมองไม่ออกว่านายท่านกำลังทำอะไร
ก็คงโง่เต็มที”

เส้นไฉ้เหียงจมอยู่ในห้วงความคิด สายตาของเขาอึมครึมขึ้น
กว่าเดิม

“ข้าปกป้องเขา อาจเพียงเพราะเขายังเยาว์วัย ค่อนข้างเป็นที่
ชื่นชอบของข้า ไม่ได้หมายความว่าจะสนับสนุนเขา”

“เช่นนั้นเหตุใดนายท่านต้องเรียกตนเองว่าข้าน้อยต่อหน้า
หนานอ่อง”

เจียงเถาสวามีเอียงศีรษะ ยิ้มหยอกล้อมองเขา

“ถ้าเพียงเพราะความชอบ ด้วยฐานะของท่านอัครเสนาบดี เรียก
ตนเองว่า ‘ข้าสกุลเส้น’ หรือ ‘ข้าน้อย’ ต่อหน้าหนานอ่องก็ไม่มีอะไร
ไม่เหมาะสม แต่ทุกครั้งที่ท่านเจอหนานอ่อง ล้วนเรียกแทนตนเองว่า
‘ข้าน้อย’”

ฐานะอัครเสนาบดี เรียกตนเองว่าข้าน้อยกับองค์ชายหนุ่มน้อย
ในหมู่สามแคว้นนี้นับว่าพบเห็นได้น้อยกระมัง

เส้นไฉ้เหียงหน้าบึ้งตัวแข็งทื่อ

“เจียงเถาสวา เจ้ากำลังบีบให้ข้าฆ่าเจ้า?”

เป็นสตรีอยู่อย่างสงบในเรือนหลังไม่ได้หรือ รู้มากขนาดนี้เพื่อ
อะไร

“ไม่ๆ!” เจียงเถาสวาริบสายหน้า “ข้าน้อยไม่ได้ยกรนหาที่ตาย
เสียหน่อย! ที่ข้าน้อยอยากพูดคือนายท่านไม่ต้องระแวงข้าน้อย แม้จะรู้

ความลับทั้งหมดของพวกเขา แต่ข้าน้อยอยากจะช่วยนายท่านกับ
หนานอ่องเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาจะคิดทรยศแม้แต่ต่อเจ้าค่ะ!”

เสิ่นไจ้เหย่มองพิจารณานางอย่างถ้วนถี่ก่อนจะส่ายยิ้ม
“ทำไมถึงคิดเช่นนั้น”

“ท่านโง่หรือ” เจียงเถาสวมองเขาด้วยสีหน้าตกตะลึง “ในหมู่
ขุนนางราชสำนัก ท่านอัครเสนาบดีนับว่ามีอำนาจมากที่สุด ข้ายังเป็น
คนเจ้าเล่ห์น้ำหนึ่งใจเดียว ข้าน้อยยังจะทรยศท่านเพื่อผู้ใดได้ เช่นนั้น
ไม่เท่ากับรันทาที่ตายหรือ”

“...”

นี่คือความจริง แต่เมื่อครูสตรีไม่รักชีวิตนางนี้ข้าหาทางอ้อม
ใช้หรือไม่

“เจียงเถาสว!”

“ข้าน้อยอยู่ที่นี่เจ้าค่ะ!”

เจียงเถาสวรู้ว่าเขาโมโหแล้ว จึงรีบมุดเข้าอ้อมแขนอีกฝ่ายอย่าง
ว่องไว ยื่นมือโอบคอเขาไว้ ยิ้มดูจดอกไม้แรกแย้ม

“ข้าน้อยเพิ่งทำตามคำสั่งของนายท่านเสร็จ นายท่านไม่คิดจะ
ตกรางวัลข้าน้อยหน่อยหรือเจ้าค่ะ ทั้งยังดูขนาดนี้...”

“ตกรางวัล?” เสิ่นไจ้เหย่มโหจนหัวเราะออกมา “เจ้ากล้าดำซ้ำ
ด้วยซ้ำ ยังอยากได้รางวัล?”

“นายท่าน อย่าได้เข้าใจข้าน้อยผิดสิเจ้าค่ะ”

เจียงเถาสวน้อยใจขึ้นมาทันที นางเบะปากนิดๆ แอ่ทั้งน้ำตา
คลอเบา “ข้าน้อยเคารพเลื่อมใสนายท่านอย่างสุดหัวใจ จะดำท่านได้
อย่างไร บางคำอาจแค่พูดผิดไปบ้าง ท่านเป็นคนใจกว้าง คงไม่หาเรื่อง
สตรีเพราะคำพูดไม่กี่ประโยคระมัง”

ฟังสิ คำพูดประโยคนี้เปิดทางเขาจนหมดสิ้น ถ้าเขาจู้จี้ก็อีกคงกลายเป็นบุรุษใจแคบที่หาเรื่องสตรีใช้หรือไม่

เส้นใจเหี้ยหัวเราะเยาะ ปรายตามองนางพูดว่า “ข้าอยากรู้กันว่า ในห้องเจ้านี้มีคำหวานมากเท่าใดกันแน่ จะช่วยเจ้าให้พ้นภัยไปได้กี่ครั้ง”

เจียงเถาสวานั่งอยู่บนตักเขา ยิ้มออกอ่อน “ข้าเหนื่อยอยากอยู่กับ นายท่านตราบชั่วฟ้าดินสลาย คงไม่ตายเร็ว ๆ นี้ นายท่านก็ปล่อยผ่านไป ให้อภัยมากหน่อยเถิด”

พูดจบก็ประทับจุมพิตลงบนริมฝีปากของเส้นใจเหี้ยเบา ๆ

การกระทำของนางรวดเร็วจนเส้นใจเหี้ยไม่ทันตั้งตัว รู้สึกเพียง มีริมฝีปากอ่อนนุ่มสัมผัสริมฝีปากของตน และกลิ่นหอมสดชื่นที่พัดผ่านไปไฉ ๆ

“เอาละ เย็นมากแล้ว พวกเรารีบกลับไปเตรียมตัวเถิดเจ้าคะ นายท่านน่าจะยังมีหลายสิ่งหลายอย่างให้ยุ่งอีกมาก”

เจียงเถาสวาจุมพิตเสร็จก็คิดจะเผ่นหนี นางวางแผนไว้เป็นอย่างดี นี่เป็นการลอบจู่โจม เป็นบุรุษไม่สมควรคิดเล็กคิดน้อย

แต่ทว่านางคาดการณ์ผิดไปเรื่องหนึ่ง นั่นคือเส้นใจเหี้ยไม่เพียง เป็นบุรุษเท่านั้น แต่ยังเป็นคนที่ขึ้นชื่อว่า ‘มักมาก’ อีกด้วย

เส้นใจเหี้ยเอื้อมมือไปคว้าเอวนาง ออกแรงเล็กน้อยก็ดึงตัวนาง กลับมาได้ เขาก็หันมองนาง ยิ้มเยาะก่อนกล่าว “เพียงแค่นี้ก็คิดจะ ชิงหนีไป”

เจียงเถาสวาชะงัก รู้สึกได้ว่าเขาค่อย ๆ ไน้มกายทับลงมา นาง จึงหดคอกไปตามสัญชาตญาณ

“นายท่าน?”

เขาไม่ชอบจู่โจมใช้หรือไม่ คือนั่นที่เหอเฟิงอยู่ยังรังเกียจว่านาง

สกปรกอยู่เลย

ครั้นเส้นใจเหี่ยวเห็นอีกฝ่ายออกอาการลุกลี้ลุกลน เขาก็แผ่รังสี
คุกคามอีกฝ่ายออกมายิ่งกว่าเดิม ก่อนจะอ้าปากดูดคุณริมฝีปากนาง
และบดขยี้เข้าไปเข้ามา

หน้าอกของเจียงเถาสวาร้อนผ่าว นางเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว
ต้นคอขาวเนียนโผล่ออกมา และسابเลื้อยหลุดลุ่ยเล็กน้อยระหว่างที่
ดี๋นรน

“อย่าขยับ”

เส้นใจเหี่ยวยื่นมือจับคางนางเอาไว้แล้วยิ้มเอ่ย “ข้าเพียงอยาก
ให้รางวัลเจ้า เก็บวิชาเสน่ห์ของเจ้าไปเสีย ข้าไม่หลงกลหรอก”

รู้ตัวอีกแล้ว?

มุมปากของเจียงเถาสวาระตุกเล็กน้อย ก่อนขำไม่พอใจ
ถ้ารู้แต่แรกคงตั้งใจและพากเพียรเรียนรู้จากอาจารย์ให้มากกว่านี้
ไม่เช่นนั้นคงไม่พ่ายแพ้ให้กับบุษบงพิชตัวนี้

ริมฝีปากของนางถูกรอบครองอีกครั้ง ลิ้นของเส้นใจเหี่ยวรูดล้ำ
เข้ามา ทำตามอำเภอใจในโพรงปากของนาง นัยน์ตาที่ลึกล้ำเปี่ยมอารมณ์
มากมายหลบลมมองนางไปด้วย

เจียงเถาสวาหนึ่งอึ้ง ปล่อยให้เขาจุ่มพิตอยู่เช่นนั้น สายตาของนาง
ในยามนี้มัวเมาไปกับนัยน์ตาเขาจนถอนตัวไม่ขึ้น

หรือว่าคนผู้นี้ใช้วิชาเสน่ห์ที่ได้ มิฉะนั้นจะชวนหลงใหลถึงเพียงนี้
ได้อย่างไร

บรรยากาศรอบด้านคลุมเครือขึ้นมา ซิงไถกับจ้านหลูต่างคนต่าง
หลบฉาก เจ้าหน้าที่สองแสบสนิทกันอยู่ในศาลา ทำให้ดวงจันทร์ที่เพ็ง
โผล่พ้นขอบฟ้ายังอดไม่ได้ที่จะเร็นกายในเมฆา

เส้นใจเหี้ยคิดว่า...เจียงเถาฮวาเป็นของล้ำค่าโดยแท้ จักต้อง
ทะนุถนอมรักษาเอาไว้ ทรายใดที่นางไม่ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น
ทุกสิ่งก็จัดการง่าย

เจียงเถาฮวาคิดว่า...เส้นใจเหี้ยตัวหนักมาก การที่เขาเหน้าหนัก
ร่างกายกว่าครึ่งลงบนตัวนาง ทำให้นางแทบหายใจไม่ออก

“นายท่าน แม้จะทำลายบรรยากาศ แต่ข้าเหนื่อยยังอยากพูด”

นางหอบหายใจเล็กน้อย พูดด้วยสีหน้าแดงก่ำเหมือนดอกท้อ
“ที่นี่คือศาลา นายท่านคิดจะโปรดปรานข้าหน่อยที่นี่?”

เส้นใจเหี้ยหยุดการกระทำของตนเอง มองนางอย่างไม่พอใจนัก
“เจ้าทำลายบรรยากาศจริงๆ ด้วย”

เพียงแต่ถ่านางไม่เอ่ยปาก เขาก็อาจไม่หยุดทำจริง ๆ

เส้นใจเหี้ยยื่นมือมาอุ้มนางขึ้นจากโต๊ะ กระชับเสื้อผ้าให้ก่อน
อุ้มนางเข้าห้องที่อยู่ด้านข้างทันที

เดิมทีซึ่งโลกกับจ้านหลูยังเฝ้าอยู่ข้างนอก แต่พอได้ยินเสียงความ
เคลื่อนไหวภายในห้องแล้วก็เริ่มขยับไปยืนไกลขึ้นเรื่อย ๆ...สุดท้าย
ทั้งสองคนก็ไปยืนอยู่ด้านนอกสวน

“คืนนี้ไม่กลับจวนอัครเสนาบดีจะไม่เป็นไรหรือ” ซึ่งเถอเอ่ยปาก
ถาม

จ้านหลูส่ายหน้า พูดจากประสบการณ์อันโชกโชน “นายท่าน
มีความสุขก็พอ”

อย่างไรเสียนายท่านก็เป็นคนตั้งกฎ ดังนั้นนายท่านก็คือกฎ

สายลมแผ่วเบายามราตรีพัดพาจากภายนอกเข้าสู่จวนอัครเสนาบดี
พอทุกคนได้ข่าวว่าเจียงเถาฮวาค้างคืนนอกจวนกับนายท่าน ทำให้สตรี

ทั้งหลายในจวนอัครเสนาบดีหลับไม่สนิท

กู่หวยโหรวกุ่มท้องฟิงหัวเตียง ชมวดคิ้วทอดตามองออกไปนอก
หน้าต่าง

เมิ่งเงินเงินจิกผ้าเช็ดหน้ายื่นอยู่ในลานเรือน มองดวงจันทร์
บนฟ้าด้วยสายตาคีมครึม

เหมยจ้าวเสว่กับฉินเจี้ยววี่ก็ไม่ได้นอนเช่นกัน แต่ใจกว้าง
มากกว่าผู้อื่น

“เจียงชื่อเป็นที่ชื่นชอบของนายท่านมากจริงๆ”

ฉินเจี้ยววี่คลุมผ้านั่งอยู่หน้าเหมยจ้าวเสว่ ไบหน้าที่ไร่เครื่อง
ประทีนโคมนี้แลดูจิตซัดไม่ลงงามเหมือนเช่นปกติ

“ไม่รู้่านางทำได้อย่างไร”

เหมยจ้าวเสว่เ้มปาก จัดวางชุดชงชาบนโต๊ะ غامเสียงเบา
“ทางกู่ชื่อ่นั้นมีข่าวที่แน่นอนแล้วหรือ”

“ยังไม่มีเจ้าคะ แต่ข้าน้อยซักถามหมอกับบ่าวหญิงอาวุโสในจวน
แล้ว เดือนนี้กู่ชื่อ่จะดูไม่มาจริงๆ” ฉินเจี้ยววี่พูด “มีความเป็นไปได้
ที่จะตั้งครรรค์”

“เมิ่งชื่อ่ถูกปรักปรำ นายท่านคงจะให้ความสนใจสงสัยสักพัก กู่ชื่อ่
ตั้งครรรค์ นายท่านจะใส่ใจนางมากขึ้นแน่นอน ยังมีเจียงชื่อ่ที่ได้หัวใจ
ของนายท่านเพิ่มเข้ามา เกรงว่านายท่านคงจะโปรดปรานพวกเราน้อยลง
เรื่อย ๆ”

เหมยจ้าวเสว่พูดเสียงเบา “ข้านะไม่เป็นไร ในจวนนี้ไม่มีผู้ใด
กล้ารังแกฮูหยินเช่นข้าหรอก ส่วนเจ้า เจี้ยววี่ เจ้าจะทำอย่างไร”

ฉินเจี้ยววี่ชมวดคิ้ว กระชับผ้าที่คลุมกายอยู่และพูดเสียงต่ำ
“ถ้าข้าน้อยรู้ว่าควรทำอย่างไร คงไม่วิ่งมานั่งกับท่านที่นี้กลางดึกหรอก

เจ้าค่ะ”

ด้วยฉินเจียวี่นั้นนิสัยหุนหันพลันแล่น มองบางเรื่องได้ไม่ละเอียดลึกซึ้งเท่าเหมยจ้าวเสวี่ นางจึงมักจะฟังคำพูดของเหมยจ้าวเสวี่ อยู่เสมอ

เหมยจ้าวเสวี่ก้มหน้า คิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดว่า “ก่อนหน้านี้ก็ซื้อเคยขัดแย้งกับเจียงซือไม่ใช้หรือ แม้จะสงบศึกเป็นมิตรกันแล้ว แต่ก็ไม่เห็นสองคนนี้ไปมาหาสู่กันแต่อย่างใด น่าจะสงบศึกชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้ลงเรือลำเดียวกันจริง ๆ”

“ท่านพูดเช่นนี้ทำให้ข้าเหนื่อยขึ้นได้” ฉินเจียวี่กล่าว “อนุหัตถ์ชอบพูดว่า อนุเจียงไม่ยอมให้นายท่านไปเยี่ยมก็ซื้อลำพัง ดั่งต้นจะตามไปให้ได้เจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นก็ง่ายแล้วไม่ใช่หรือ” เหมยจ้าวเสวี่ยิ้ม “เจ้าถนัดทำเช่นไรมากที่สุด ก็ทำเช่นนั้นเถิด”

ฉินเจียวี่ชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเข้าใจว่าเหมยจ้าวเสวี่หมายความว่าอย่างไร นางยิ้มแล้วลุกขึ้นทำความเคารพ

“ข้าเหนื่อยเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ”

คนทั้งเรือนหลังแห่งจวนอัครเสนาบดีประหนึ่งถูกเมฆครีမ်ปกคลุม ไม่มีผู้ใดโผล่กลับสนิท

ในขณะที่อีกสองคนทางนี้กลับพั่วพันแนบชิดกันกระทั่งถึงยามห้า¹

“จะประชุมขุนนางเช้าแล้ว” เจียงเถาฮวาแทบลืมนั่งไม่ขึ้น ได้เพียงเอ่ยอย่างอ่อนแรง “นายท่านรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวเถิดเจ้าค่ะ”

¹ หมายถึง ช่วงเวลา 3.00 - 5.00 น.

เส้นใจเหี้ยลุกขึ้นมาหนึ่งขอบเตียง สวมเสื้อผ้าเล็กน้อยแล้วลุกขึ้นยืน เพื่อจัดระเบียบชุด ก่อนจะอุ้มนางขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนแล้วก็มอมง

เจียงเถาฮวาจางจนถึงชั้นลับทง ความระมัดระวังตัวกับความร้ายกาจในตัวนางอันตรายหายไหมดสิ้น ราวกับก้อนข้าวเหนียว ขาวนวลนุ่มนวล เพียงจิ้มนิดเดียวก็อ่อนยวบ

ริมฝีปากของเส้นใจเหี้ยยกขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปหยิกแก้มนาง

“เจ้าไม่ควรตื่นมาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้า?”

เจียงเถาฮวาปิดปากทว ชุกเข้าอ้อมแขนของเขาคล้ำยอดอ่อน “ข้าเหนื่อยไม่มีแรงแล้วเจ้าคะ ข้าเหนื่อยจะนอน!”

เส้นใจเหี้ยหัวเราะเบาๆ ลุกขึ้นยึดทั้งตัวนางเข้าไปในผ้าห่มให้มิดชิด จากนั้นจึงตะโกนไปทางประตู

“จ้านหลู”

จ้านหลูเข้ามาพร้อมขอบตาดำค้ำสองข้าง มอบชุดขุนนางให้ อย่างเคารพนบ

มีกระนั้นจะพูดกันว่าเป็นบ่าวลำบากได้อย่างไรละ เจ้านายสำราญทั้งคืน บ่าวต้องช่วยจัดการแก้ปัญหาไม่พอ ข้ายังต้องยืมผ้า ลำบากเอ๋ย ลำบากโดยแท้!

เส้นใจเหี้ยอารมณ์ดี หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าล้างหน้าบ้วนปากเสร็จ สิ่งให้ซึ่งใต้อุณยของนางแล้ว ค่อยออกเดินทางมุ่งหน้าสู่วังหลวง

เจียงเถาฮวาหลับได้ไม่นานเท่าใด เมื่อฟ้าเพิ่งสว่างรำไร ซึ่งใต้อุณยข้างนอกก็เข้ามาเรียก

“นายหญิง พวกเราควรกลับได้แล้วนะเจ้าคะ”

เจียงเถาสวาพลิกตัว พึมพำว่า “เจ้าก็มาอุ้มข้ากลับแล้วกัน ข้าจะนอนต่ออีกสักพัก”

“...”

ดูท่าทางจะเหนื่อยมากจริง ๆ

จึงไถปปล่อยให้นางนอนอีกสักพัก จึงนั่งลงและกระชับผ้าห่มให้เจ้านายของตน เจียงเถาสวานอนหลับสนิทและเข้าสู่ภวังค์ฝันอีกครั้ง

กุ๋หยวโหรวตื่นมาตอนเช้าแล้วรู้สึกไม่ค่อยสบาย คิดว่าอาจเพราะเมื่อคืนนอนไม่ค่อยหลับ จึงไม่ได้ใส่ใจอาการของตนเองนัก

แต่พอตอนเช้ากินมื้อเช้าไม่ลง ทั้งยังเจ็บท้องแปลบ ๆ อยู่ตลอดเวลา นางรู้สึกว่ามีผิดปกติจึงรีบให้คนไปเชิญหมอ

เยว้เถาออกไปไม่นานก็กลับมาและพูดอย่างร้อนรน

“นายหญิง พวกเขาบอกว่าหมอกับหมอมหญิงไม่อยู่ในจวนเจ้าค่ะ”

“ไม่อยู่?” กุ๋หยวโหรวขมวดคิ้ว “คนเยอะขนาดนั้น ไปที่ใดกัน”

“ได้ยืนยันว่าออกไปข้างนอกเจ้าค่ะ” เยว้เถาเฝ้มปาก “พวกเขาไม่ยอมอธิบาย บ่าวเดาว่าอนุเจียงยังไม่กลับมา คงจะใช้เล่ห์กลบางอย่างเรียกหมอกับหมอมหญิงไปหมดกระมัง”

เจียงซื่อ?

กุ๋หยวโหรวไม่พอใจนิด ๆ ถึงพวกนางสองคนจะเป็นพันธมิตรกัน แต่เจียงเถาสวาก็ไม่ได้ทำให้นางได้รับความโปรดปรานเพิ่มขึ้น เพียงแค่ช่วยให้นางถูกลงโทษเบาลงหน่อยเท่านั้น แล้วตอนนี้คิดจะวกกลับมาคิดเล่นงานนาง?

นางเริ่มสงสัยว่า สิ่งที่เจียงเถาสวาพูดก่อนหน้านี้โกหกนางหรือไม่ ทำไมนายท่านถึงพุ่งเป้ามาที่นางและคิดจะจัดการนาง

ทว่าดูจากสถานการณ์ในตอนนี อีกฝ่ายได้รับความโปรดปรานมากขึ้นเรื่อยๆ นายท่านไม่ได้มีท่าทีอันใดที่จะทอดทิ้งหรือไม่ใส่ใจจนหรือว่าเจียงซือจะใช้แผนขัดตาทัพเพื่อปกป้องตนเองในระหว่างที่ยังหลงหลักปักฐานในจวนนี้ได้ไม่มั่นคง

กู่หวยโหรวยังคิดยิ่งรู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงจูงเยว้เถามาสั่งการ

“เจ้าออกไปสืบข่าวหน่อย ดูว่าหมูนี้นายท่านทำอะไรบ้าง”

“ไม่จำเป็นต้องสืบเลยเจ้าค่ะ” เยว้เถากล่าว “คนรู้จักทั้งจวนว่าหมูนี้นายท่านอยู่กับเจียงซือตลอดเวลา แม้แต่วันนั้นที่มาเยี่ยมท่านเจียงซือก็ตามมาด้วย”

ได้ยินเช่นนี้ กู่หวยโหรวยิ่งรู้สึกว่ประหลาดกว่าเดิม ในเมื่อนายท่านอยู่กับเจียงเถาฮวตลอดเวลา เช่นนั้นเหตุใดอีกฝ่ายถึงไม่ยอมช่วยพูดเรื่องดี ๆ ของนางให้นายท่านฟัง ทั้งสองคนจะได้ได้รับความโปรดปรานไปพร้อมกัน

เกรงว่าคงอยากครองความโปรดปรานของนายท่านเพียงผู้เดียว ไม่ยอมแบ่งปันให้นางกระมัง

กู่หวยโหรวกัดฟันกรอด

“ในเมื่อในจวนไม่มีคน เช่นนั้นเจ้าก็ไปข้างนอกเชิญหมอดี ๆ มาในจวน ข้าจะทนไม่ไหวแล้ว”

“เจ้าค่ะ!”

เยว้เถาขานรับคำสั่งและรีบออกไป

ทว่าเพิ่งออกจากจวนได้ไม่ถึงสองก้าว เยว้เถาก็เห็นหมอชราแบกก่องยา ชูป้ายผ้าโรงหมอเสวียนหู ซึ่งเป็นโรงหมออันดับต้น ๆ ของเมืองหลวง หมอที่มาจากโรงหมอแห่งนี้ย่อมเชื่อถือได้ เยว้เถาจึงรีบเข้าไปถาม

“ท่านคือหมอจากโรงหมอเสวียนหูไซหรือไม่”

หมอชราพยักหน้าตอบ “การรักษาโรคช่วยเหลือผู้คนนั้นเป็นจุดมุ่งหมายของโรงหมอเสวียนหูของเรา วันนี้จึงออกตรวจบำเพ็ญกุศล ถ้าหากในจวนมีคนป่วย ข้าช่วยรักษาได้ ไม่คิดเงินใดๆ”

น่าเชื่อถือนี่อยู่ ถ้าเป็นนักต้มตุ๋นจะต้องคิดเงิน เขาไม่คิดเงิน คงเป็นคนจากโรงหมอเสวียนหูจริง

เย่วเถาคิดเช่นนี้ จึงรีบเชิญหมอผู้นี้เข้าไปในจวน

หมอชราเดินอย่างไม่รีบร้อน เห็นจวนอัครเสนาบดีก็ไร้ซึ่งสีหน้าหัวนเกรง มีลักษณะของผู้เชี่ยวชาญอย่างแท้จริง

เย่วเถา มองด้วยความเลื่อมใส พอภูหวยโหรวถามก็พูดอย่างมั่นใจ

“หมอที่บ่าวเชิญมาคือหมอจากโรงหมอเสวียนหูเจ้าค่ะ”

ภูหวยโหรวพยักหน้า คลุมผ้าไหมโปร่งไว้บนข้อมือให้หมอจับชีพจร

“ข้าเป็นหมอมามากหลายสิบปี เชี่ยวชาญรักษาโรคที่ยากและซับซ้อนของสตรีเป็นที่สุด”

หมอชราพูดอย่างมั่นใจ “ผู้อื่นมักวินิจฉัยผิดพลาด แต่ข้าไม่เคยพลาด”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ภูหวยโหรวก็ตาเป็นประกาย

“เช่นนั้นท่านวินิจฉัยครรภ์ที่เพิ่งอายุเดือนกว่าได้หรือไม่”

“เป็นเรื่องง่ายนัก” หมอชราพูด “การดู การฟัง การถาม การจับชีพจร ขอเพียงสุหยินให้ความร่วมมือ จะวินิจฉัยครรภ์ที่เพิ่งอายุเดือนกว่าได้ไม่ใช่เรื่องยาก ขอเพียงแจ้งช่วงเวลาระดูและสภาพร่างกายในช่วงนี้ให้ข้าฟัง จากนั้นให้ข้าจับชีพจรตรวจสอบย่อมรู้ได้”

“ได้!” ภูหวยโหรวรีบพูด “อีกเดี๋ยวให้เย่วเถาคูยรายละเอียดกับ

ท่านหมอ ยามนี้ตรวจชีพจรก่อนเถิด”

หมอพยักหน้า เริ่มตั้งใจจับชีพจร จากนั้นจึงมองสีหน้ากู่หวยโหรว
ซักถามเรื่องอาหารการกินและช่วงเวลาระดู ก็หันหน้ากลับมาพูดด้วย
รอยยิ้ม

“นี่มีอะไรให้น่าสงสัย สุหยินตั้งครรภ์แน่นอน!”

“จริงรึ!” กู่หวยโหรวดีใจนัก “ท่านแน่ใจ?”

“แน่ใจ” หมอชราพูด “ป้ายโรงหมอเสวียนหูยังไม่ถึงขนาดต้อง
เอามาทิ้งที่นี่!”

ดีเหลือเกิน!

กู่หวยโหรวดีใจนัก สีหน้าป่วยไข้นับใบหน้าหายวับไปกับตา รีบ
พูดว่า “เย้วเถาพาหมอไปรับเงินรางวัลที่ห้องบัญชี จากนั้นไปแจ้งสุหยิน
กับท่านอัครเสนาบดี!”

“เจ้าคะ!”

เย้วเถาดีใจ รีบนำหมอชราเดินออกไปข้างนอก

หมอชราส่ายหน้าพูดว่า “วันนี้ออกตรวจบำเพ็ญกุศล ไม่ต้องการ
เงินรางวัล ภายหลังถ้าสุหยินมีฐานะ ไปเชิญเข้าที่โรงหมอเสวียนหูก็พอ
ขอตัวก่อน”

ช่างเป็นหมอที่ดีเหลือเกิน!

เย้วเถาพูดขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า และเดินไปส่งเขา

เมื่อเจียงเถาชาวลับเต็มอ้อมและกลับถึงจวนอัครเสนาบดี ในจวนก็เต็ม
ไปด้วยบรรยากาศแห่งความปีติยินดีแล้ว

“นี่เกิดอะไรขึ้น” ซึ่งไถ่วิ่งเข้าไปคว่ำตัวคนผู้หนึ่ง ถามอย่างแปลกใจ
บ่าวรับใช้ผู้นั้นยิ้มตาหยีพูดว่า “อนุภู่ตั้งครรภ์ ยืนยันแล้วว่าเป็น

ความจริง สุหยินดีใจมากเลยให้เงินรางวัลคนละสิบถ้วน² ยามนี้เพียงรอนายท่านกลับมาให้รางวัลอีกละ!”

เจียงเถาสวาฟังแล้วตกใจ ออดถามไม่ได้ “บอกว่ายายุครุภณ์น้อยเกินไป ไม่อาจวินิจฉัยไม่ใช่หรือ”

“เรียนอนุเจียง บ่าวไม่รู้รายละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่” บ่าวรับใช้พูด “แต่ทางหอเวินซิงนั้นแจ้งข่าวว่าตั้งครุภณ์แล้ว สุหยินก็ยอมรับเรื่องที่เหลือพวกเราจึงไม่จำเป็นต้องถามอีกเจ้าค่ะ”

ในตอนแรกกู่หวยโหรวระมัดระวังมาก ไม่ยอมให้หลิ่วเซียงจินกระจายข่าวอยู่เลย เหตุใดเพียงชั่วพริบตาตนเองถึงอดรันทนไม่ไหวขึ้นมาได้

เจียงเถาสวาตะขิดตะขวงใจ แม้จะยังไม่สบายตัวนัก แต่นางก็เปลี่ยนทิศทางเดินไปที่หอเวินซิงก่อน

ในหอเวินซิงมีคนเดินเข้าออกไม่น้อย สีหน้ากู่หวยโหรวดูสดชื่นอย่างถึงที่สุด นางส่งแขกไปหลายคน เตรียมตัวจะพักผ่อน ก็เห็นเจียงเถาสวาเดินเข้ามา

กู่หวยโหรวนั่งอยู่บนเตียงสำรวจมสีหน้าพลาถกวาดตามองเจียงเถาสวาตั้งแต่หัวจรดเท้าหลายรอบ ก่อนยิ้มเอ่ย “อนุเจียงกลับมาแล้ว?”

เจียงเถาสวาแหม้มปาก เมื่อเห็นว่าห้องด้านในมีคนอยู่ไม่กี่คนจึงนั่งลงมองนางด้วยความสงสัย

“เจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าตั้งครุภณ์?”

ถ้าเจียงเถาสวาทถามคำถามนี้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้ กู่หวยโหรวคงไม่คิดว่ามีอะไร แค่เป็นการแสดงความห่วงใยแบบธรรมดาทั่วไป แต่

² หน่วยเงินในสมัยโบราณ เท่ากับเงินหนึ่งพันเหวิน

เมื่ออีกฝ่ายมาถามในเวลานี้ กุ๋หวยโหรวจึงอดรู้สึกอึดอัดอยู่บ้างไม่ได้

“อนุเจียงคิดว่าข้าโกหกหรือ”

“ไม่ใช่” เจียงเถาสวาสายหน้าพูดว่า “เดิมครรรค์ที่อายุน้อยวินิจฉัย
ได้ยาก เหตุใดเจ้าไม่รออีกสักหน่อย”

กุ๋หวยโหรวหัวเราะเบาๆ พูดว่า “วันนี้มีหมอกจากโรงหมอเสวียนหู
มาตรวจถึงจวน เขาเชี่ยวชาญโรคสตรี จับชีพจรครรรค์ที่อายุน้อยได้
อายุครรรค์เพียงเดือนเดียวไม่นับว่าเป็นเรื่องยากอะไร”

เช่นนี้เอง

เจียงเถาสวาพยักหน้า รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายดูไม่ค่อยเป็นมิตรกับ
ตนเอง จึงคร้านที่จะอยู่ต่อ นางพูดจาแสดงความห่วงใยตามมารยาท
ไม่กี่ประโยคก็พาชิงไถออกมา

“เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ” ชิงไถขมวดคิ้ว “ก่อนหน้านี้อ่อนกู่ยังดีกับ
ท่านมากอยู่เลยไม่ใช่หรือ ทั้งมาเยี่ยมเยียนและมาเตือนท่าน กลัวท่าน
หลงเข้าไปในวังนการแย่งชิงความโปรดปราน เพียงไม่นานเหตุใดถึงมี
ท่าที่เช่นนี้ได้”

เจียงเถาสวาพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ไม่ว่าจะเป็นพี่น้องที่ดี
ต่อกันเพียงใดก็มีช่วงที่ไม่ลงรอย ความสัมพันธ์ของพันธมิตรที่ผูกพัน
ด้วยคำพูดไม่กี่ประโยคพังทลายไปมีอะไรน่าแปลก เดว่าคงมีผู้ใด
วางแผนบางอย่างอยู่เบื้องหลัง ทำให้กู่ซื่อไม่เชื่อข้าแล้วกระมัง”

“แต่” ชิงไถพูดจากใจ “คนที่ไม่เชื่อท่าน สุดท้ายเหมือนจะ
ดวงช่วยทุกรายนะเจ้าคะ”

นี่คือความจริง การที่ชิงไถติดตามข้างกายเจ้านายของตนนานขึ้น
เท่าใด ก็ยิ่งจงรักภักดีมากขึ้นนั้นไม่ใช่ไม่มีเหตุผล แม้เจ้านายเป็นเพียง
สตรี แต่กลับเก่งกาจและรู้เท่าทันผู้อื่นเสมอ ดังนั้นการเดินตามเจ้านาย

ของตนนั้นไม่มีทางเสียเปรียบแน่นอน

เงียงเถาฮวาหัวเราะเบาๆ “คำพูดนี้ของเจ้านับว่าชื่นชมซ้ำ ข้ารับไว้
พวกเรากลับไปพักผ่อนเถิด”

“เจ้าคะ” ซิงไถพยักหน้า

ยามนี้ในจวนอัครเสนาบดีพากันปลื้มปิติ แต่เสิ่นไจ้เหยยังไม่รู้เรื่องราว
ที่เกิดขึ้นแม้แต่น้อย เขายังอยู่ในห้องทรงพระอักษร มองช่องเต้ที่กำลัง
โกรธเกรี้ยวด้วยท่าทางเรียบเฉย

“เราอุตส่าห์พุ่มพุงพวกนั้น เจ้าทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

หมิงเต๋อช่องเต้จ้องมู่อู่เสี่ยวที่คุกเข่าอยู่ข้างล่างเหม็ง “ฆ่าตายไป
หลายตัวขนาดนั้น! เจ้ายังเห็นเราอยู่ในสายตาหรือไม่!”

หนานอ่องคุกเข่าเหยียดกายตรง ก้มหน้านิ่งเงียบ

“ไม่พูดแสดงว่ายอมรับ?” หมิงเต๋อช่องเต้แผดเสียง “เจ้าไม่
ยอมรับก็ไม่ใช่ไร บ้ายหยกอยู่ที่นี้ เล่นลั่นไปก็ไม่มีประโยชน์ คงไม่มี
ผู้ใดเอาบ้ายหยกของเจ้าไปทิ้งไว้ที่นั่นได้!”

เสิ่นไจ้เหยเห็นว่าได้ออกมาแล้วจึงพูดด้วยสีหน้าสุขุม

“ฝ่าบาททรงปรีชา บ้ายหยกขององค์ชายนั้นสำคัญยิ่ง มักจะ
พกไว้ไม่ห่างกาย”

หมิงเต๋อช่องเต้หันหน้ามองเสิ่นไจ้เหยเล็กน้อยก่อนเอ่ย “อัคร-
เสนาบดีเสิ่นพุดถูก”

“แต่...ก็แปลกเช่นกันนะพะยะค่ะ” เสิ่นไจ้เหยยิ้มและกล่าว
“ในเมื่อผู้อื่นขโมยไปไม่ได้ เหตุใดหนานอ่องถึงไปฆ่างูในป่า จากนั้น
ก็จงใจทิ้งบ้ายหยกเอาไว้ นี่ไม่ใช่รันทาที่ตายหรือ?”

หมิงเต๋อช่องเต้ชะงัก พอได้หยุดคิดก็รู้สึกว่าคำกล่าวนั้นมีเหตุผล

ถึงแม่หนานอ่องจะทำให้เขาเกลียดชัง แต่ก็ไม่ใช่คนที่ก้าวร้าวออกตัญญู เป็นไปได้อย่างไรที่อยู่ดี ๆ จะโผล่ไปฆาตกรรมในป่างู ช้ายังทิ้งป้ายหยกไว้ในนั้น

“เมื่อวานมีผู้ใดไปหาอิงเซียนอีก”

หมิงเต๋อฮ่องเต้ส่งบสตีอารมณ์และหันไปถามขันที่ข้างกาย

ขันที่ก้มหน้าตอบ “ทูลฝ่าบาท บ่าวตรวจสอบแล้ว เชื่อพระองค์ ที่ขึ้นเขาในวันนั้นมีเพียงหนานอ่องกับจิ้งอ่องพะยะค่ะ”

อู้อิน?

ฮ่องเต้เลิกคิ้ว

หมู่นี้เขากับอู้อินมีเรื่องขัดแย้งกัน เด็กคนนั้นลนลานอย่างเห็นได้ชัด ทั้งยังหาหมอสะปะสะปะยามป่วยหนัก³ ใ้ว่าเขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคิดคนไม่น้อยในราชสำนักไปเป็นพวก แต่เหตุใดถึงลงมือกับอู้อิน หรือคิดว่าอู้อินเป็นภัยคุกคาม จึงกำจัดเสียหนามโดยด่วน

หมิงเต๋อฮ่องเต้ทอดสายตาลงไปมองมู่อู้อินที่อยู่เบื้องล่าง คิดใคร่ครวญโดยละเอียด

จะว่าไปแล้วล้วนเป็นเพราะมารดาของอีกฝ่ายเคยไปเป็นตัวประกันที่แคว้นอู้อิน เขาจึงไม่ค่อยขึ้นชอบแม่ลูกคู่นี้สัก บัดนี้แม่หนึ่งเพยไม่อยู่แล้ว แต่อู้อินก็เอาจานเอาการ คารวะอาจารย์เขียนเป็นอาจารย์ จนได้รับชื่อเสียงที่ดีไม่น้อย

เมื่อมองเช่นนี้ อู้อินก็เป็นภัยคุกคามอู้อินอยู่บ้างจริง ๆ

“ฝ่าบาท” เลินไจ้เหยยประสานมือพูดว่า “เมื่อวานเป็นงานชุมนุม

³ หมายถึง ยามตกอยู่ในสถานการณ์คับขันก็รีบร้อนหาวิธีแก้ปัญหา แต่ไม่ได้ไตร่ตรองให้ดี

วสันต์ มีคนไปที่เขาอิงเขียนไม่น้อย เรื่องนี้แม่โทษหนานอ่องไม่ได้ แต่
ก็ไม่มีหลักฐานกล่าวว่าเป็นฝีมือของผู้อื่นพะยะค่ะ”

ความหมายของคำพูดนี้ จึงอ่องนับว่าไม่มีความผิด?

ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว คิดแล้วไม่เข้าใจอยู่บ้าง โอรสไม้ก็คนนี่ของตน
ต่อสู้กันทั้งต่อหน้าและลับหลังเขา ความคิดซับซ้อนเลี้ยวลวดคดเคี้ยว
ยิ่งกว่าแม่น้ำของแคว้นเว่ย ถ้าเขาจัดการเรื่องนี้ได้ไม่เหมาะสม ก็อาจ
ถูกหนึ่งในโอรสของเขาใช้เป็นเครื่องมือได้อย่างง่ายดาย

เพียงแต่ในบรรดาองค์ชายทั้งสี่นี้ หนานอ่องและเหิงอ่องนับว่า
ไม่ได้แก่งแย่งชิงดีอะไร แต่จึงอ่องกับอิวอ่องนั้นกลับสู้กันอย่างดุเดือด
เมื่อคิดเช่นนั้นเป็นไปได้อันน่าเสียดายจะถูกปรักปรำจริง ๆ

หลังจากที่คิดอยู่นาน หมิงเต้อฮ่องเต้ก็เริ่มปวดหัว เขาคอนหายใจ
ยาวเอ่ยว่า “ช่างเถิด แค่งูไม้ก็ตัว”

หนานอ่องคุกเข่าอยู่บนพื้น ขณะที่กำลังประหวั่นกลับได้ยิน
ประโยคนี้จึงเงยหน้ามองอย่างตกตะลึงทันที

เสด็จพ่อพูดว่า ‘ช่างเถิด’... ทรงเห็นชีวิตงูสำคัญกว่าชีวิตคนเสมอ
ไม่ใช่หรือ เหตุใดถึง...

เขาขมวดคิ้ว แม้จะยังไม่เข้าใจแต่ก็ไขกศิระะไปก่อน

“ขอบพระทัยเสด็จพ่อ”

“เจ้าเด็กคนนี่ สมควรรู้ความหน้อย” ฮ่องเต้ไม่พอใจเท่าไร
“ครั้งนี้เราไม่เอาเรื่องเจ้า ครั้งหน้าเจ้าก็ระวังให้มาก ออกไปเสีย!”

“พะยะค่ะ”

มู่อู่เสียนานรับแล้วถอยออกไปอย่างนอบน้อม

ในตำหนักเงียบสงบลง เรื่องนี้ทำให้ฮ่องเต้อารมณ์ไม่ดีอย่าง
เห็นได้ชัด สีหน้าของเขาเจือด้วยความเหน้อยล้า

“อัครเสนาบดีเสี้ยน” เขาเอ่ยปากพูด “เจ้าคิดว่าในบรรดาโอรสของเรา ผู้ใดใช้การได้ดีที่สุด”

เสี้ยนใจเหี้ยกัมหน้า หัวเราะเบาๆ พูดว่า “ฝ่าบาททรงถามเช่นนั้นจะให้กระหม่อมถูกขุนนางอื่นเกลียดหรือพะยะคะ”

“ไม่เป็นไร มีแต่เรากับเจ้าที่รู้ ผู้ใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับกล้าพูดออกไปเราจะตัดหัวคนผู้นั้น”

หมิงเต๋อฮ้องเต้งยหน้า มองเขาแล้วยิ้มเอ่ย “เราเชื่อใจเจ้าที่สุด”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น กระหม่อมขอกราบทูลตามตรง” เสี้ยนใจเหี้ยพยักหน้ากล่าวว่า “บรรดาโอรสของฝ่าบาท จึงอ่องฉลาดมีไหวพริบ สุขุมเป็นผู้ใหญ่ อวี้อ่องเยาว์วัยเจ้าอารมณฺ์ ค่อนข้างกระฉับกระเฉง เหิงอ่องคมในฝัก อ่อนน้อมเยือกเย็น หนานอ่องเปี่ยมคุณธรรม บริสุทธิไร้เดียงสา”

“ฮาๆ” ฮ้องเต้หัวเราะดังลั่นก่อนเหลือบมองคนเบื้องล่าง “เจ้าช่างเจ้าเล่ห์หนักที่ตอบเช่นนั้น แล้วผู้ใดดีที่สุดกันแน่เล่า”

“ผู้ใดดีที่สุด ฝ่าบาทย่อมทรงเป็นผู้ตัดสินพะยะคะ” เสี้ยนใจเหี้ยเอ่ยอย่างนอบน้อมพร้อมยิ้มยิ้ม “ฝ่าบาททรงคิดว่าผู้ใดดี วันหน้ากระหม่อมก็จะจงรักภักดีต่อคนผู้นั้นอย่างเต็มกำลัง”

“ดี!”

หมิงเต๋อฮ้องเต้สบายใจยิ่งนัก ก่อนที่จะออกไป ยังให้ขันที่ข้างกายไปหยิบของมาตกรางวัลให้เสี้ยนใจเหี้ยด้วย

ณ จวนอัครเสนาบดี

เจียงเถาฮวามองสร้อยหินโมรา กำไล ปิ่น และของอื่นๆ กองใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจสักนิด

“นี่หมายความว่า หนานอ่องกระทำความผิด ท่านใช้วิธีทำให้
ฝ่าบาททรงนึกว่าจึงอ่องต้องการชิงตำแหน่งรัชทายาทจนเดือดร้อน
ผู้บริสุทธิ์ไม่พอ ยังได้รางวัลกองใหญ่ขนาดนี้มาจากฝ่าบาทอีกด้วย”

“เจ้าเป็นคนออกความคิด ดังนั้นข้าจะแบ่งรางวัลให้เจ้าครึ่งหนึ่ง”
เส้นใจเหี้ยพึงตั้งนุ่มอย่างสบายอารมณ์

“เรื่องนี้แก้ไขได้อย่างงดงามัก”

ช่วงก่อนหน้าเขาสั่งคนให้เอ่ยถึงศึกชิงตำแหน่งรัชทายาทของ
บรรดาองค์ชายให้ชองเต้ได้ยินทั้งแบบที่ดูตั้งใจและไม่ตั้งใจจนชองเต้
เริ่มไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่แล้ว พอวันนี้ยังมาได้ยินสิ่งที่เขาพูดอีก ชองเต้
ย่อมเลือกหนานอ่องแน่นอน และวิธีการนี้ยังไม่ได้ใส่ร้ายจึงอ่องอย่าง
ที่หนานอ่องต้องการ

อย่างไรเสียชองเต้แค่สงสัย ไม่ได้ตัดสินใจผู้ใดด้วยซ้ำ
...สงสารก็แต่ผู้พวกนั้น

เจียงเถาสวาทกใจจนพูดไม่ออก นางออกความคิดก็จริง แต่
เส้นใจเหี้ยทำสำเร็จได้อย่างราบรื่นขนาดนี้ นั่นพอจะอธิบายได้ว่าเขา
ได้รับความไว้วางใจและคำพูดของเขามีน้ำหนักต่อชองเต้มาก

บุรุษผู้นี้ช่างร้ายกาจจริง ๆ

“นายท่าน!” เสียงของเย่วเถาที่ตีใจเจือโมโหดังเข้ามาข้างใน พัง
แล้วนำแปลกอยู่บ้าง

“อนุภู่ได้รับคำยืนยันว่าตั้งครรรภ์แน่นอนแล้ว เหตุใดนายท่าน
ยังอยู่ที่หอเจิงซุนอีกเล่าเจ้าคะ”

เส้นใจเหี้ยชะงัก หน้าขริมลงเล็กน้อย เขาลุกขึ้นไปเปิดประตู
และมองออกไปด้านนอก

“ข้าจะอยู่ที่ใด ถึงคราวเจ้าต้องมาจัดแจงตั้งแต่เมื่อไหร่”

แย้วเถาตกใจ รีบคุกเข่าลงก่อนขมวดคิ้วพูดว่า “ท่านอัครเสนาบดีโปรดระงับโทสะด้วยเจ้าคะ บะ...ป่าวเพียงร้อนใจเกินไป อนุภู์ตรวจพบว่าตั้งครรรค์ ตอนที่ท่านกลับมาไม่มีคนบอกท่านหรือเจ้าคะ”

แน่นอนว่ามีคนบอก เมื่อครู่ตอนที่เข้าจวนจ้านหลูได้บอกเขาแล้ว เลื่อนใจเหี้ยไม่ได้ตอบนาง เพียงเยื้องย่างออกไปนอกเรือน “ไปเถิด ไปเยี้ยมนางเสียหน่อย”

“เจ้าคะ”

แย้วเถาลุกขึ้นและเหลือบมองเข้าไปในห้องแวบหนึ่ง บนโต๊ะนั้นเต็มไปด้วยเครื่องประดับละลานตา น่าจะเป็นสิ่งของที่นายท่านเพิ่งให้เจ้าของเรือนนี้เป็นรางวัล

นายหญิงของตนตั้งครรรค์เขากลับไม่ตรวจรางวัลใด อีกทั้งเมื่อกลับมาถึงเรือนแล้วก็ตรงมาที่หอเจิงซุนทันที มอบสิ่งของทุกอย่างให้เจียงซื่อเหียนนะ! จะลำเอียงถึงขนาดนี้ไม่ได้กระมัง เจียงซื่อไม่ได้ตั้งครรรค์เสียหน่อย!

แย้วเถาโมโหแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก รีบตามหลังท่านอัครเสนาบดีไป หอเวินซิง

เจียงเถาฮวาไม่ได้ตามไป นางเรียกซิงไถเข้ามา สั่งให้เก็บของเหล่านั้นใส่ตู้ลังกลอนให้เรียบร้อย

“นายหญิง ยามนี้หลายคนในจวนล้วนอยู่ที่หอเวินซิง” ซิงไถพูด “พวกเราไม่ไปเช่นนี้จะไม่เป็นไรหรือเจ้าคะ”

“สูหยินกับฉินซื่อไปหรือไม่” เจียงเถาฮวาถาม

ซิงไถส่ายหน้าและตอบ “ได้ยินว่าสูหยินกับฉินซื่อสวมมณฑอ์อยู่ที่โถงจิ้งเย่ ขอพรให้ทายาทของท่านอัครเสนาบดีเจ้าคะ”

“เช่นนั้นก็ไม่เป็นไรหรอก” เจียงเถาฮวาก็กล่าว “สูหยินยอมรับ

เองว่ากูู้ซู่ตั้งครรรค์ ตอนนึ้กลับหาซู่อั้งไมยอมไปเยี่ยม ในเมื่อเป็น
เช่นนี้ พวกเราจะไปประสมโรงด้วยทำไม”

คำพูดนึ้หมายความว่าอย่างไรกันแน่นะ

ซิงไถไมเข้าใจเท่าไร มีคนตั้งครรรค์ไมใช่เรื่องดีหรือ ยามนี้ผูก
สัมพันธ์ไว้ยอมไมมีอะไรเสียหายสักหน้อย

แต่ในเมื่อเจ้านายของตนพูดเช่นนี้ เช่นนั้นนางรออยู่เจียบๆ ดึกกว่า
ทางนั้นสตรียู่กันเป็นโขง ประเดี๋ยวงมีเรื่องอันใดเกิดขึ้นเป็นแน

หอเวินซิง

ยามนี้ใบหน้าของกู่หวยโหรวระดับยืมสีหน้าแซมซึ้น นาง
กุมทอ้งนั่งอยู่บนเตียง มองเส้นไจ้เหยและพูดเสียงเบา “นึ้กไมถึงว่า
ซ่าน้อยจะได้มีวาสนาตั้งครรรค์บุตรคนแรกของนายท่าน”

เส้นไจ้เหยมองนางด้วยแวต่าอ่อนโยน “ในเมื่อตั้งครรรค์แล้ว
ก็ดูแลให้ดี”

นอกจากประโยคนึ้ ไมมีประโยคอื่นจะพูดแล้วหรือ

กู่หวยโหรวไมพอใจอยู่บ้าง นางฟังคำพูดนึ้ตั้งหลายรอบแล้ว
ถึงอย่างไรในทอ้งนึ้ยังมีบุตรชายคนโต หรืออย่างน้อยก็เป็นบุตรสาว
คนโตของเขาอยู่ นายท่านไมมีรางวัลอะไรให้ก็แล้วไปเถิด เหตุใดแม่แต่
คำพูดดี ๆ สักประโยคถึงไมยอมพูดออกมา

เมื่อนางไมพอใจ อารมณึ้ก็ฉายชัดออกมาทางสีหน้า นางได้แต่
ถอนหายใจเบาๆ และพูดว่า “ไนใจนายท่าน ไมมีซ่าน้อยอยู่ตั้งนานแล้ว
ไช้หรือไมเจ้าคะ”

“เหตุใดถึงคิดเช่นนี้” เส้นไจ้เหยพูด “ถ้าไมมีเจ้า เด็กคนนึ้ร่วง
ลงมาจากฟ้า?”

ผู้ครอบข้างพากันหัวเราะ เมิ่งเงินเงินกุมผ้าเช็ดหน้า พูดย่างอ่อนโยน “สตรีที่มีครรภ์ย่อมคิดมากเป็นธรรมดา นายท่านน่าจะอยู่กับกู่ซื่อให้มากหน่อยเพื่อปลอบโยนนางนะเจ้าคะ”

“หมูนี่เรื่องในราชสำนักค่อนข้างยุ่ง” เสินไฉ่เหยพูด “ต้องฝากพวกเจ้าดูแลห่วยโหลวมากหน่อย”

เมิ่งเงินเงินผินหน้าไปมองกู่ห่วยโหลวแหวหนึ่ง ก่อนเอ่ย “นายท่านพูดเช่นนี้จะทำให้นุกู๋ยิ่งคิดมากนะเจ้าคะ ท่านงานยุ่งรัดตัวแต่กลับไปหोजิงซุนบ่อยครั้ง เมื่อครู่กลับถึงจวน ท่านก็ไปหोजิงซุนโดยไม่ถามสักคำ”

เสินไฉ่เหยขมวดคิ้วเล็กน้อย เงยหน้ามองเมิ่งเงินเงินผาดหนึ่ง เขาเกลียดสตรีที่ซึ้นี้ว่หมายจะบงการสิ่งต่าง ๆ ต่อหน้าเขาเป็นที่สุด เมิ่งเงินเงินตกใจกับสายตาของเสินไฉ่เหย นางกลัวจวนต้องรีบก้มหน้าดูไม่กล้าพูดต่อ และกำผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในมือแน่น กู่ห่วยโหลวเห็นแล้วยังรู้สึกท้อใจกว่าเดิมนายท่านปกป้องเจียงซื่อถึงขั้นนี้แล้ว ผู้อื่นว่าไม่ได้ด้วย เช่นนั้นต่อไปในจวนนี้ ยังมีที่เหลือให้ผู้อื่นตั้งตัวอีกหรือ

“อีกเดี๋ยวข้าจะให้คนส่งยาบำรุงอย่างดีมาให้” เสินไฉ่เหยลุกขึ้นมองกู่ห่วยโหลว “พักผ่อนให้มาก ถ้าเจ้าให้กำเนิดบุตรชายคนโตของจวนอัศวินเสนาบดีจริง จะมีรางวัลให้อย่างงาม”

“ข้าน้อยน้อมส่งนายท่านเจ้าค่ะ”

กู่ห่วยโหลวก้มหน้า พอได้ยินว่าเสียงฝีเท้าของเขาจากไปโดยไม่ลังเลสักริดพลันรู้สึกอึดอัดจนทรมาณ

ในห้องเหลือเพียงกลุ่มสตรี เย่วเถาเดินมาข้างเตียงกระซิบกระซาบกับนายหญิงของตน

“บ่าวน้อยใจแทนนายหญิงนัก ทันทที่ที่นายท่านกลับจวนมาก็มอบเพชรพลอยให้เจียงซื่อเป็นรางวัล ส่วนท่านกลับได้เพียงยาบำรุง อนุเจียงไม่ได้ตั้งครรรค์เสียหน่อย ท่านต่างหากที่ตั้งครรรค์! เหตุไฉนนายท่านถึงไม่ยุติธรรมเช่นนี้...”

กู่หวยโหลวได้ฟังเช่นนั้นก็กำมือแน่นกว่าเดิม

“เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว บางเรื่องพวกเราแสร้งทำเป็นไม่รู้ดีกว่า ถึงจะใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขหน่อย” เมิ่งเจินเจินกล่าวเสียงเรียบ “เอาตนเองไปเปรียบเทียบกับสตรีที่ครองหัวใจนายท่าน ไม่เท่ากับหาเรื่องทรมานตนเองหรือหรือ”

กู่หวยโหลวเงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วหัวเราะเยาะเล็กน้อย

“อนุเมิ่งยอมรับว่าผู้อื่นเป็นผู้ครองหัวใจของนายท่านตั้งแต่เมื่อใด”

“บางเรื่องไม่ยอมรับไปก็ไม่มีประโยชน์” เมิ่งเจินเจินนั่งลงข้างๆ ถอนหายใจพูดว่า “เจ้ายังเห็นไม่ชัดอีกหรือ ยามนี้นายท่านกลับมาที่จวนก็คิดถึงแต่เจียงซื่อเช่นนั้น แม้เจ้าจะให้กำเนิดบุตรชายคนโตจริง แต่ก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

“เจียงซื่อที่ควรได้รับความโปรดปรานก็จะได้รับความโปรดปรานต่อไป เจ้าที่ควรสูญเสียความโปรดปรานก็จะสูญเสียความโปรดปรานเหมือนเดิม บุตรชายคนโตอาจจะได้รับความรักจากนายท่าน แต่มารดาของบุตรชายคนโตนั้นไม่แน่”

กู่หวยโหลวจมอยู่ในห้วงความคิดแล้วกัดฟันกรอด

นางจะยอมให้เป็นเช่นนี้ต่อไปได้อย่างไร ในมืออุตสาห์มีหมากที่พลิกกระดานได้อยู่ ถ้ายังถูกเจียงเถาสวาขัดขวางอีก เช่นนั้นชาตินี้ นางนับว่าจบสิ้นแล้ว!

เส้นไฉ้เหยยกลับถึงหอเจิงซุน เจียงเถาฮวากำลังกินขนมรอมมือเที่ยง

“นายท่านกลับมาแล้ว?” นางยืมแย้มเดินเข้ามาต้อนรับ “กู่ซื่อ เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

“ไม่เป็นอย่างไร ได้รับการดูแลอย่างดี” เมื่อนั่งลงบนตั่งนุ่ม เส้นไฉ้เหยยจึงพูดกับจ้านหลู “เอาหมากมา”

จ้านหลูขานรับแล้วถอยออกไปหยิบ ส่วนเจียงเถาฮวารีบโบกมือ “ข้าเหนื่อยเล่นไม่เป็นเจ้าคะ”

“ข้าไม่ได้หวังให้เจ้าเล่นด้วย” เส้นไฉ้เหยยหัวเราะเยาะเล็กน้อย แล้วโบกมือ “นั่งลงข้างๆ กินขนมของเจ้าต่อไป ข้ามีเรื่องต้องคิด เจ้าอย่าส่งเสียงจะดีที่สุด”

“ได้เจ้าคะ!” เจียงเถาฮวาชานรับ ถือจานนั่งลงฝั่งตรงข้ามเขา ดูเหมือนพวกขุนนางและเหล่าบัณฑิตของทั้งสามแคว้นจะชอบเดินหมากเหมือนกัน เจียงเถาฮวามองกระดานหมากของเส้นไฉ้เหยย แล้ว แม้นางจะไม่เข้าใจการเดินหมาก แต่รู้สึกได้ถึงไอสังหารคละคลั่ง เขาเล่นสี่แดง ทหารข้ามเขตแม่น้ำ⁴ ช้างเดินแนวทแยงสี่ทิศ เหมือนคำว่า ‘ฟ่งนา’⁵ มือซ้ายมือขวาขยับหมากพร้อมกัน ไม่นานก็กินทหารของสี่ดำไปสองตัว เจียงเถาฮวามองจุดที่เขามองอยู่ คือ ‘รถศึก’ ของฝั่งสี่ดำ

อย่างไรก็ตาม เขาหยุดค้างอยู่จุดนี้สักพัก คล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่าง ผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ตัดสินใจและเริ่มขยับหมากต่อ ปากพิมพ์ว่า “ต้องสละทิ้ง ไม่มีได้ไม่มีเสีย”

⁴กระดานหมากจะถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย โดยเส้นแบ่งตรงกลางเรียกว่าแม่น้ำ และมีเส้นแนวทแยงเรียกว่าวัง มีตัวแม่ทัพ องครักษ์ ช้าง ทหาร ม้า รถศึก และปืนใหญ่

⁵ในภาษาจีนอักษรคำว่าฟ่งนา เขียนว่า 田

เจียงเถาสวาชะงักศีรษะน้อย ๆ เข้าไปถามด้วยความแปลกใจ
“สละอะไรหรือเจ้าคะ”

“แลกปืนใหญ่ตึรตึก” เล็นไจ้เหยยพุดไปพุดมาก็เงยหน้าซึ่งตา
ใสนางแวบหนึ่ง “เจ้าฟังไม่เข้าใจเสียหน่อย ถ้ามไปมีประโยชน์อะไร”

“...”

ช่างเถิด เขาเข้าใจ เขาเก่ง นางจะถืองานทำตัวเป็นผู้ซ่มกินขนม
เจียบ ๆ ก็พอ

ยังเดินหมากไม่จบตา เพียงกินรตึกของฝั่งสีดำได้ เล็นไจ้เหย
ก็หยุดเล่น เงยหน้ามองสตรีฝั่งตรงข้ามแล้วหัวเราะเบา ๆ

เสียงหัวเราะที่ตั้งขึ้นอย่างไม่มีเค้าลางล่วงหน้าทำให้เจียงเถาสวา
เกือบทำงานหลุดมือ นางรีบเขยิบถอยหลัง มองเขาอย่างหวาดระแวง

“ท่านคิดจะทำอะไรอีก”

“ไม่ต้องกังวล ข้าเพียงคิดว่าวันนี้เจ้าแต่งหน้างามนัก” เล็นไจ้เหย
ยิ้ม โบกมือให้จ้านหลูมาเก็บกระดานหมากไป ทางแขนสองข้างออก
ด้วยความใจกว้างอย่างหาได้ยาก

“มานี่”

เจียงเถาสวาชะงัก นางวางจานและพุงเข้าไปซุกอ้อมแขนเขาอย่าง
รวดเร็ว กอดเขาแน่นก่อนจะเงยหน้ามอง

“นายท่าน ท่านรู้หรือไม่ ทำทางตั้งใจขบคิดของท่านเมื่อครู่ดูดี
ยิ่งนักเจ้าคะ”

“จริงรี” เล็นไจ้เหยก็มหน้ามองนาง “ทำให้เจ้าหลงเสน่ห์แล้ว
หรือไม่”

“ถ้าท่านไม่วางแผนคิดร้ายต่อข้าน้อยอยู่ในใจ เช่นนั้นข้าน้อยคง
หลงเสน่ห์ท่านแน่เจ้าคะ”

เจียงเถาสวมองเขาและทำสีหน้าออดอ้อน “ข้าน้อยปรนนิบัติ นายท่านอย่างเต็มที่ทั้งกายทั้งใจ ท่านจะกลั่นแกล้งข้าน้อยอีกไม่ได้นะ เจ้าคะ!”

เสิ่นไฉ่เหยงเหลือบมองนางผาดหนึ่งและพูดเสียงเบา “คนที่ พยายามอย่างเต็มที่ทั้งกายคือข้าต่างหาก”

ยามที่วางแผนคิดร้ายต่อกันเช่นนี้ เขาไม่พูดเรื่องน่าอายเช่นนี้ ได้หรือไม่!

เจียงเถาสวากัดฟัน ซบหน้าคลอเคลียในอ้อมแขนเขา “ข้าน้อย ไม่สนใจ นายท่านต้องดูแลข้าน้อยให้มาก ข้าน้อยเป็นเพียงสตรีอ่อนแอ เท่านั้นเจ้าคะ!”

“จึงอ่องไต่ยีนเช่นนี้อาจอยากบีบคอเจ้าให้ตาย” เสียงเหนือสีระชะ พูดอย่างราบเรียบ “หากสตรีเช่นเจ้านี้เรียกว่าสตรีอ่อนแอ เช่นนั้นใน ใต้หล้านี้ก็มียอดชายไม่กี่คนแล้ว”

“ขอบคุณนายท่านที่ชื่นชม!” เจียงเถาสวาก็มจมนตาหือ “แต่ความ ปรารถนาของข้าน้อยมีเพียงอยู่อย่างสงบสุขในจวนแห่งนี้เท่านั้นเจ้าคะ”

“วางใจเถิด ข้าจะไม่ให้เจ้าออกไปจากจวนนี้แน่” เสิ่นไฉ่เหยงพูด อย่างอ่อนโยน “ข้ารักชาติสัญญา”

เจียงเถาสวาชะงัก เงยหน้าขมวดคิ้ว “หรือนายท่านไม่เคยไต่ยีน ถ้าบุรุษพึงพาได้ หมูตัวเมียก็บินขึ้นต้นไม้ได้”

“เจียงเถาสวา เจ้าไม่ได้แย้งข้าสักวันจะอึดอัดตายใช่หรือไม่”

เจียงเถาสวาหัวเราะ ยื่นมือไปกอดแขนเขาไว้ในอ้อมแขน พูด พร้อมทำท่าทางน่าสงสาร

“ข้าน้อยเป็นแค่ผู้บริสุทธ์ที่ต้องกระเสือกกระสนเอาชีวิตรอด นายท่านได้โปรดเห็นใจ โปรดเห็นใจข้าน้อยด้วยเถิดเจ้าคะ...”

พูดจําว่าเวทนาเพียงนี้ แต่นางก็อยู่สุขสบายดีไม่ใช่หรือ ยามนี้มีทั้งเสื้อผ้า อาหาร และรางวัลมากมาย ผู้อื่นในเรือนหลังอีกจกกันแทบตาย ยังไม่รู้จักพอ

เส้นใจใหญ่ส่งเสียงฮึดฮัดเบาๆ ยื่นมือไปอุ้มนางขึ้นมาแล้ววางนางลงกับพื้น

“ข้ายังมีธุระต้องไปห้องหนังสือ เจ้าอยู่คนเดียวไปก่อน ไม่มีเรื่องอะไรก็อย่าไปสร้างปัญหากับทางกุ๊ยชื่อ”

“เจ้าคะ!”

เจียงเถาฮวารีบพยักหน้า มองตามหลังเขาที่ก้าวออกจากเรือนไปกลางลัทธิของนางในยามนี้บอกนางว่า มีบางคนจะต้องรับเคราะห์ แต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด

กดจออ่าน